

Prejudiciële vraag

Dient artikel 5, lid 1, onder c), iii), van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 ⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat evenmin sprake is van een recht op schadevergoeding in geval van annulering minder dan zeven dagen voor de geplande vertrektijd wanneer de passagier door de andere vlucht in totaal minder dan drie uur, maar meer dan twee uur tijd verliest, omdat de feitelijke aankomsttijd ten opzichte van de geplande aankomsttijd meer dan twee uur, maar minder dan drie uur later is?

⁽¹⁾ PB 2004, L 46, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Arbeidsrechtbank Antwerpen (België) op 19 februari 2018 — Maria Vester tegen Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Zaak C-134/18)

(2018/C 182/09)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Maria Vester

Verweerder: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Prejudiciële vraag

Worden de artikelen 45 en 48 van het Verdrag van 25 maart 1957 betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) geschonden, wanneer de laatst bevoegde lidstaat bij aanvang van arbeidsongeschiktheid, na afloop van een wachttijd van 52 weken arbeidsongeschiktheid, tijdens dewelke ziekte-uitkeringen werden toegekend, het recht op invaliditeitsuitkering weigert op basis van artikel 57 van verordening (EG) nr. 883/2004 ⁽¹⁾ van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, en de andere, niet laatst bevoegde lidstaat voor het onderzoek van het recht op een geprorateerde invaliditeitsuitkering een wachttijd van 104 weken hanteert overeenkomstig het nationale recht van deze lidstaat?

Is het in dat geval verstaanbaar met het recht op vrij verkeer dat de betrokkene tijdens dit wachttijdengat wordt aangewezen op sociale bijstand, of verplichten de artikelen 45 en 48 VWEU de niet laatst bevoegde staat ertoe om het recht op invaliditeitsuitkeringen te onderzoeken na afloop van de wachttijd onder de wetgeving van de laatst bevoegde staat, ook al staat het nationale recht van de niet laatst bevoegde lidstaat dit niet toe?

⁽¹⁾ PB 2004, L 166, blz. 1

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Bonn (Duitsland) op 23 februari 2018 — Antonio Romano, Lidia Romano / DSL Bank

(Zaak C-143/18)

(2018/C 182/10)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Bonn

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Antonio Romano, Lidia Romano

Verwerende partij: DSL Bank

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 6, lid 2, onder c), van richtlijn 2002/65/EG ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale wetgeving of praktijk die, zoals in het hoofdgeding, niet voorziet in de uitsluiting van het herroepingsrecht wanneer de overeenkomst op uitdrukkelijk verzoek van de consument door beide partijen volledig is uitgevoerd voordat de consument van zijn herroepingsrecht gebruikmaakt?
- 2) Moeten artikel 4, lid 2, artikel 5, lid 1, artikel 6, lid 1, tweede alinea, tweede streepje, en artikel 6, lid 6, van richtlijn 2002/65/EG aldus worden uitgelegd dat voor het naar behoren ontvangen van de naar nationaal recht voorgeschreven informatie bij toepassing van artikel 5, lid 1, en artikel 3, lid 1, onder 3), van richtlijn 2002/65/EG en voor de uitoefening van het herroepingsrecht door de consument naar nationaal recht, uitsluitend moet worden uitgegaan van een normaal geïnformeerde, redelijk omzichtige en oplettende gemiddelde consument op basis van alle relevante feitelijke gegevens en alle omstandigheden rond de sluiting van deze overeenkomst?
- 3) Indien de eerste en de tweede vraag ontkennend worden beantwoord:

Moet artikel 7, lid 4, van richtlijn 2002/65/EG aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale regelgeving van een lidstaat die bepaalt dat de aanbieder, na kennisgeving van de herroeping van een op afstand gesloten overeenkomst, de consument bovenop het bedrag dat hij krachtens de overeenkomst op afstand van de consument heeft ontvangen, ook een gebruiksvergoeding voor dit bedrag verschuldigd is?

⁽¹⁾ Richtlijn 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 september 2002 betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van richtlijnen 90/619/EEG, 97/7/EG en 98/27/EG van de Raad (PB 2002, L 271, blz. 16).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland)
op 28 februari 2018 — X BV tegen Staatssecretaris van Financiën**

(Zaak C-160/18)

(2018/C 182/11)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: X BV

Verweerder: Staatssecretaris van Financiën

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de leden 2, 4 en 5, van artikel 3 van verordening (EG) nr. 1484/95 ⁽¹⁾ in samenhang gelezen met artikel 141 van verordening (EG) nr. 1234/2007 ⁽²⁾ zo worden uitgelegd dat met het daarin omschreven controlemechanisme, ook in het geval van een controle achteraf, niet méér is beoogd dan te verzekeren dat aan de bevoegde autoriteiten tijdig feiten of omstandigheden met betrekking tot opeenvolgende transacties ter kennis kunnen komen die twijfel kunnen oproepen over de juistheid van de opgegeven cif-invoerprijs en die aanleiding kunnen vormen voor nader onderzoek?